

Arrest

**nr. 140 996 van 13 maart 2015
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 7 november 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 oktober 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 januari 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 10 februari 2015.

Gelet op de beschikking van 26 februari 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 maart 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. VAN ROSSEM.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd omdat de beweerde problemen met haar echtgenoot ongeloofwaardig zijn en omdat de door haar aangevoerde problemen omwille van haar geloof onvoldoende zwaarwichtig zijn om gelijkgesteld te worden met vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of met ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming.

De Raad stelt vast dat alle motieven waarop de commissaris-generaal zich baseert om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het relaas duidelijk blijken uit de stukken in het administratief dossier en dat deze motieven deugdelijk zijn. Verzoekster brengt in haar verzoekschrift geen valabele argumenten bij die de desbetreffende vaststellingen weerleggen of er een aannemelijke verklaring voor geven. Zij komt in haar verzoekschrift niet verder dan het minimaliseren en vergoelijken van de gedane vaststellingen, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het tegenspreken en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarmee zij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht. Zo wijst zij de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden aan het feit dat het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken beperkt is en het interview op het Commissariaat-generaal uitgebreider is en dat dit gegeven hierdoor voor verwarring kan zorgen. Dergelijk verweer kan echter niet ernstig worden genoemd. Op verzoekster rust immers een persoonlijke verantwoordelijkheid om van bij het begin van de asielprocedure waarheidsgetrouwe informatie te verschaffen over haar asielaanvraag en het is aan haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de asielautoriteiten zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist van verzoekster dat zij zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geeft over alle facetten van haar identiteit, leefwereld en asielsituatie. In de mate verzoekster voorhoudt dat de feiten reeds dateren van minstens zeven jaar geleden en dat dit voormelde verwarring versterkt heeft, wijst de Raad er op dat redelijkerwijs verwacht kan worden dat bepalende ervaringen in iemands leven dermate in het geheugen gegrift staan dat deze persoon daar in een later stadium nog een gedetailleerde en coherente beschrijving van kan geven.

Waar verzoekster nog verwijst naar de medische stukken die zij heeft neergelegd met betrekking tot haar hospitalisatie na een overdosis, stelt de Raad vast dat deze niets zeggen over de context waarin deze overdosis plaatsvond en aldus geen uitsluitsel geven over de ware oorzaak van het vastgestelde ziektebeeld. Bovendien blijkt hieruit evenmin dat verzoekster met enige geheugenproblemen kampt die de vastgestelde tegenstrijdigheden zouden kunnen verklaren en weerleggen. Alle in de aangevochten beslissing opgesomde tegenstrijdigheden vinden hun grondslag in het administratief dossier en hebben geen betrekking op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot het vertrek uit het land van herkomst.

Gelet op voorgaande vaststellingen treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze stelt dat er geen geloof kan gehecht worden aan verzoeksters beweringen als zou zij en haar kinderen ernstig misbruikt zijn geweest door haar echtgenoot.

Waar verzoekster nog verwijst naar een arrest van de Raad van State waarin beslist werd dat zelfs bij fraude de vrees voor vervolging dient gecontroleerd te worden, stelt de Raad vast dat dergelijke verwijzing niet dienstig is. In casu is er immers geen sprake van fraude.

Waar verzoekster verwijst naar het algemeen ambtsbericht van maart 2021 gevoegd bij het administratief dossier betreffende de religieuze vrijheid in Nepal, wijst de Raad er op dat de loutere verwijzing naar voormelde informatie niet volstaat om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hier in gebreke. Immers, uit de haar afgelegde verklaringen blijkt dat er tegen haar nooit fysiek geweld gebruikt werd door de tegenstanders van haar geloof en dat zij toen zij in Kathmandu woonde geen problemen kende omwille van haar geloof.

In de mate verzoekster voorhoudt dat zij als alleenstaande vrouw niet kan terugkeren naar Nepal, merkt de Raad op dat er geen enkel geloof kan gehecht worden aan verzoeksters voorgehouden jarenlange misbruik door haar man. Bijgevolg kan evenmin geloof gehecht worden aan de bewering als zou zij een alleenstaande vrouw zijn en hierdoor in Nepal als een buitenstaander in de maatschappij beschouwd worden. Verzoeksters verwijzing naar algemene informatie aangaande alleenstaande vrouwen in Nepal is dan ook irrelevant gezien zij geenszins als een alleenstaande vrouw kan beschouwd worden.

Van ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, zoals opgenomen in de definitie van de subsidiaire bescherming uit artikel 48/4, § 2, b) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), kan, met verwijzing naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) inzake artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM) slechts gewag worden gemaakt

indien de slechte behandeling een "minimum level of severity" bereikt, waarvan de beoordeling afhankelijk is van alle omstandigheden van de zaak (zie EHRM, Ierland t. Verenigd Koninkrijk, 18 januari 1978, § 162). Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu> RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Verzoekster verwijst ter zake naar informatie aangaande de algemene veiligheidssituatie in Nepal, doch slaagt er niet in deze informatie op zich te betrekken. Het verwijzen naar algemene informatie op zich volstaat niet om het hoger beschreven risico aan te tonen. Dit risico dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hier in gebreke.

Het feit dat de motieven aangaande de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Nepal, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Noch uit de informatie vervat in het administratief dossier, noch uit de door verzoekster bijgebrachte informatie blijkt dat er in Nepal sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Deze vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Bijgevolg lijkt verzoekster niet aan te tonen dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Nepal."

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

1.3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

1.4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 26 januari 2015, voert verzoekende partij aan dat zij zeer veel heeft meegemaakt. Zij preciseert 15 jaar lang te zijn misbruikt en geen bescherming te hebben genoten door haar autoriteiten voor het interfamiliaal geweld. Zij vervolgt dat zij ook in België het slachtoffer is geweest van verkrachting. Verzoekende partij heeft in Nepal nog 2 kinderen, doch zij kan geen stukken en documenten dienaangaande indienen omdat de kinderen en hun documenten bij haar schoonouders zijn.

Verzoekende partij volhardt in haar eerdere verklaringen jarenlang te zijn misbruikt, doch zij ontkracht, noch weerlegt de verschillende pertinente vaststellingen op grond waarvan tot de ongeloofwaardigheid van dit beweerde misbruik werd besloten.

Betreffende verzoekende partij haar betoog dat zij in Nepal nog 2 kinderen heeft, doch zij geen stukken en documenten dienaangaande kan indienen omdat de kinderen en hun documenten bij haar schoonouders zijn, stelt de Raad vast dat uit niets blijkt en verzoekende partij zelf op generlei wijze *in concreto* aantoonde dat zij ernstige pogingen zou hebben ondernomen om die documenten (alsnog) te (trachten te) bekomen. Zij toont dit niet aan en maakt dit ook geenszins aannemelijk.

Het feit dat verzoekende partij in België het slachtoffer is geweest van een verkrachting is een pijnlijke gebeurtenis voor haar doch deze houdt geen verband met haar situatie in Nepal en de problemen die zij er beweerdelijk zou hebben gekend. Dit wijzigt dan ook niets aan en is geenszins van aard afbreuk te doen aan hetgeen met betrekking tot haar verklaarde problemen in haar land van herkomst werd vastgesteld, met name dat de beweerde problemen met haar echtgenoot ongeloofwaardig zijn en de door haar aangevoerde problemen omwille van haar geloof onvoldoende zwaarwichtig zijn om gelijkgesteld te worden met vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of met ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming.

1.5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Nepal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien maart tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS